

KISS OTTÓ

A bátyám öccse

(VONAT)

*Bizonyos dolgokról
az ember nem szívesen beszél.
Vagy azért, mert nem akar,
vagy azért, mert nem illik.
De van, amikor kikívánczik
belőlünk az is, amiről
nem kellene beszélnünk.*

*Belőlem például most az kívánczik ki,
hogy tavaly névnapomra a bátyám
hallókészüléket vett nekem ajándékba,
mert azt gondolta, hogy azzal meghallom azt is,
amit egyébként nem szoktam meghallani.
Ha például el kell raknunk a játékokat,
akkor azt szerinte én sose hallom meg,
abogy azt se hallom meg soha,
amikor össze kell hajtogatnunk a ruhákat,
mert állítólag nekem csak az jut el az agyamig,
ha új legó érkezett, vagy ha kész a süti.
Ha focizni indulunk, vagy a strandra,
és elő kéne vennem az úszószemüvegeket,
az engem nem szokott érdekelni, azt én már fel se fogom,
abogy azt se fogom fel soha, hogy hozzam a pumpát,
mert indulás előtt fel kell fújni a labdát.
Nembogy felfújnam, vagy ilyesmi,
de még csak oda se viszem a pumpát,
úgy csinállok, mintha nem is hallanám, miről van szó,
abogy azt se akarom soha meghallani,
hogy a strand után legalább a saját fürdőnadrágomat
terítsem ki a szárítóra.*

*Szóval ilyeneket mondott nekem tavaly a bátyám,
amikor megkaptam tőle a hallókészüléket,
azt a régi fajtájút, aminek az egyik végén tölcser van,
hogy ha ezután se hallanám, amit mond,
akkor jól beleordíthasson a fülembé.*

*Na de erre egyszer sem került sor,
mert nem vagyok hülye,*

*hogy tölcserrel a fülelmen járkáljak a lakásban,
és egyébként se hallókészüléket kértem tőle,
hanem legó mozdonyt és a hozzávaló két vasúti kocsit,
vagy legalább az egyiket.*

*Persze azokat nem vette meg,
inkább elköltötte a pénzt az idétlen hallókészülékre,
mert szerinte a mozdony meg a vasúti kocsi dedósoknak valók,
azokat akkor is égő lenne tologatni a szőnyegen,
ha történetesen meglenne az egész készlet.
Nem, nem kaptam meg tőle,
se akkor, se később,
a tizenegyedik születésnapomra,
mert akkor meg vonatjegyet vett nekem,
igazi vonatjegyet,
de csak egy irányba, vissza nem,
hogy jó messzire el tudjak utazni,
az a vonat ugyanis nem legóból van,
az a vonat nemcsak a szőnyegen megy összevissza,
hanem igazából is felülhetek rá,
magyarázta azzal a sunyi álszentséggel a hangjában,
mintha én teljesen ütődött lennék,
mintha nekem fogalmam se volna, mi az a vonat.
Gondoljak csak bele, mondta,
jó távol lehetek tőle,
kirándulhatok egyedül, vagy akár anyáékkkal is,
neki tökmindegy,
a lényeg, hogy addig se látja a szemüveges fejemet,
vigyorgott az arcomba önelégülten,
legalább addig se okoskodok meg kötözködök itt bele mindenbe,
ami amúgy is a nagyok dolga,
tehát nem rám tartozik,
és még az is lehet, hogy közben visszاسzerzi a barátnőjét,
de mondjuk ez se rám tartozik,
ez az ő dolga, csakis az övé,
ami rám tartozik az az,
hogy fogjam magam, és utazzak el,
hogy neki is legyen végre egy kis nyugalma,
hogy vonatozgassak meg kirándulgassak,
a többit meg csak bízzam rá.*

*Javára legyen mondvá,
hogy jól kitett magáért,
hisz tényleg elég sokat áldozott arra,
hogy minél messzebbre kerüljek tőle,*

igen drága vonatjegyet vett ugyanis,
amit utólag is nagyon köszönök,
mert így, amikor másnap
visszaváltottam a vasútállomáson,
majdnem annyi készpénzt kaptam érte,
mint egy legó mozdony ára,
ezért aztán a malacperselyemből
nem sokkal kellett kipótolnom,
hogy nemcsak a mozdonyt,
de még a két vasúti kocsit is megvegyem.
Persze nem magamnak,
mert vele ellentétben nekem áldott jó szívem van,
és ha magamnak veszem, egyébként se maradt volna
elég pénzem a bátyám közelgő névnapjára,
amit nem győzött elégszer hangsúlyozni,
mindennap legalább négyszer elmondta,
hogy ugye, tudod, tesó,
közeledik a névnapom,
vésszesen közeledik,
nem árt tehát megszámolni,
mennyi is gyűlt össze abban a malacperselyben,
mert az ajándék pénzbe kerül,
és jó testvérhez illően biztosan
te is meglepsz majd valamivel.
És én tényleg megleptem,
a legó mozdonnyal együtt a két kocsit is
megkaptam a névnapjára,
az egész készletet,
csak hát ugye nem játszhatott vele szegény,
mert az ilyesmi dedósoknak való,
így aztán kénytelen voltam felajánlani,
hogy adja csak nekem nyugodtan,
majd én tologatom a szőnyegen összevissza,
persze csak addig,
míg meg nem lesz hozzájuk a sín pár,
mert hát mégiscsak úgy az igazi,
de erre ő felkapta a vizet,
berohant a szobájába,
felrakta a kedvenc tuc-tuc zenéjét,
és olyan hangerőre tekerte,
hogy beleremegtek a falak,
ezért aztán annyira jól hallottam mindenütt,
hogy nemcsak az ajtaja előtt,
de az egész lakásban tudtam rá táncolni,
még hallókészülék nélkül is.